

Esintisi İmiş Mevsimin Üşüten

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Aralık 2014

Aynı pencereden baktığımıza inanmış benimki. Görmediğime yeni yeni vakıf oluyorum. Görmek istediğim alacalı bulacalı bir dünya benimki. Fırça darbeleri kadar değişken ve mütereddit bir ruh olsa olsa.

Denizin mavisi ve genzimi yakan o kokusu...

Buharı belki de nefesimin boğulmaya ramak kala...

İşıltısı saçlarımın kadar berrak içtiğimiz su içinde boğulurken tüm o düşlerim...

Sahi, hiç mi düş kurmadın, hiç mi ermedin gökyüzüne ben salmışken balonlarımı. Kendimi salmamak adına uçurdum ne varsa ve yoksunmuşum senden haiz olduğuma inanmışken tüm yüreğimle.

Üşümek bu olsa gerek ya da isyan etmenin günahkâr serzenişi gizli gizli yaksa da bağrımı.

Önceleri ne çok yüksündüm. Ne çok ağladım o gün. Yok saydım hazmedemediğim haksızlığı ve tütsülenmiş düşlerim bir bir geçti yerin dibine. Oysa bendim yerin dibine geçen o korunaklı dünyanın kapılarını açmanın verdiği hezeyan ile duyduğum o büyük vicdan azabı eşlik ederken. Kötülük diz boyuymuş iyiliğe yormuşken. Sessizliğim meğer nasıl da kutsal olmuş ben avaz avaz bağıırken duyduğum tüm o fısıltılar çıkmışken ayyuka.

Önce bir bir dizdim tüm o ihtimalleri önüme. Yokladım her birini el yordamı ve düşündüm milyon kez. Hayra yordum önce ve zorladım tüm şartları. Yok saydım kendimi var ettim ihtimalleri ve tek tek eledim tüm şıkları nihayetinde. Boşa koyunca dolmadığını gördüm ama dolu kaplar da taşı durmaksızın ben avuç avuç ellerimle boşaltırken tüm öfkemi. Öfkemdi belki de yok eden sırdaş yalnızlığımı ve sığınmak güdüsüydü sığıntı ve yalaka üşengeç yarınlara. Yarınları ulaşma gayreti güttüğüm ve hala dündü beni esir kılan. Anı yokladım bir kez ansızın yok oldun. Andı değere binen adlandıramadığım o yüksünlüğüm nezdinde sıfıra tekabül eden. Kıymıklar saplandı en derine çıkaramadığım o kıymıklar...

Elde var hüznün hem de en katmerlisi nüksetmişken dizelerde Atilla İlhan fısıldarken dünden...

söyleşir

evvelce biz bu tenhalarda ziyade gülüşürdük

pır pır yıldızlanırdı kanatları kahkaha kuşlarının

ne meseller söylerdi mercan köz nargileler

zamanlar deęiřti
ayrılık girdi araya
hicrana düřtük bugün...
ah nerde gençliğimiz
sahilde savruluşları başıboş dalgaların
yeri göğü çınlatan turturaklı gazeller
elde var hüzn...

Anlam ifade eden tüm o anlamsızlık yüklü muhalif seyri âlemin derinden kalan bir yanılığı işte.

Bariz bir sapma kaygan zemini döverken ayaklarımız.

Sözlerin tokadı alı al moru mor ve yanarken yüzüm...

Gönül ehli olmak daha kolay ehli keyif olmaktan. Her ne kadar düşkün olsam da rahatıma hep bir kıpırtı taşıyım içimde. Kabına sığmamak bu olsa gerek. "Elbet vardır bir hikmeti bu huysuzluğumun." deyip yine çekilirim kabuğuma arafta kalmanın verdiği o tanımsız sızı bırakmazken yakamı. Onca kutuplaşma gelişmiş iken nazarımda örselenmiş bir yadsımazlıkla kilit vurmak daha kolay gelir anlayacağın.

Oysa ne kallavi yeminler etmiştim bin yıl öncesi ve nasıl yok saymıştım o muamma varlığını vermemek adına anahtarını gizemli düşlerimin. Duymak istemediğim yalanlardı her sefer altın bir tepsi içinde sunulan ve tüm doğrulardı şahsıma ait altın bir tepsi içinde sunduğum. Anlayacağın tüm yanlışlar götürdü doğruları ve yine çaktım bu sınavdan amiyane tabiriyle.

Yitiřlerden bir kez daha aldım nasibimi ve tüm o terk edişler. Oysa bir nebze de olsa umut saklıydı kanatlarımda ben uçarken özgürlüğümün tadını çıkarma gayesi güderken. Kıt kanaat bir mutlulukmuş olmanın olurlunda ve kâinatın tam da merkezinde hapsolmuş. Esintisi imiş mevsimin üşüten. Ulařmak bahara yine ukde kaldı içimde pür-nakıl onca serzeniş çıkmışken ayyuka.

Anlayacağın, kıdemli bir yolculuk benimki dünden uzanan çıkmaz yarınlara. Medet ummak bu olsa gerek yolum düşmüşken poyraza. Farklı bir esinti belki de değişken mevsimlere odaklı ya da depresmiş iken karanlık gecenin bir vakti...